11.

Kriimsilm kaebas kuñinga kohto ees: „Reinowadder on mulle ja miño naisele eñam kurja teinud, kui ühhel päwal jõuaksin räkida. Ükskord melitas ta, rohket kalla saaki lubbades, miño waña mori wee sompi, käskis päikese weremise aegal sabba wette ripputada ja ni kaua odata kui kallo küllalte sabbasse kinni aktaks.“ Pakkane külm teggi wee peale jää, miño waese naisokese sabba külmetas kinni, et eñam wälja ei jõudnud kiskuda. Reinowadder

istus nattoke maad emal künka otsas, nëggi naise kimbutust, pilkas pealegi, ja ei tea mis ta olleks teinud, kui ma koggemata senna ei olleks juhtunud. Miña sain naise kisja peale appi. Waene loom oli

külmas kohmetanud, et liikmeid ei jõudnud ligutada. Reinowadder andis jalgile tulliſt nõuo, kui mind emalt näggi. Sure wacwaga peaſtſin wimaks naiſokeſe, agga parrako! kolmas oſſa ſabba katkes otſaſt mahha. Walloſaſt ulgudes jäi ta kükkakile, kumm tallomehhed liggimailt küllaſt wemmaldega ſenna jõudſid ja meie kerre peale kippuſid. Iggalt poolt kõllas kiſſa. „Saſſige kinni! wirrotage! andke malka!“ Nilbe jää pärraſt ei olnud nõimalik ruttuſt põgeneda; rahwas tungides meil kannul. Sure ädda ja irmuga peaſime wimaks nende käeſt pakko, agga kaſſukad kolmaſid meil ſeljas. Polleks ö piñe meid rahwa ſilma eeſt warjanud ſiis olleksime ſeal ſaññas ſurma leidnud. Tük aega kuulſime weel naiſte kiſſa: „Weñitage lambawargid! andke ſomuſt, nottige surnuks!“ Meie põgenemiſe pakſo pilliregusſe, rahwas ei uſſaldanud piñedas kaugemale meid tagga kibbutada, läks wimaks kärratſedes koco pole, kus liggi keſtööni Lorri-kõrtſis huntide luggu rägiti. Sedda willetſuſt olli Reinowadderi kurjus meie peäle wereanud.“

Kuñingas lõukoer küſſis: „Reinowadder! kuis wõid ennäſt ſelle wasto wabbandada?“

Reinowadder kostis: „Olleks luggu Kriimſilma juttu möda ſündinud, ſiis olleksin ma kimbus; agga õnnelt juhtus aſſi opis teiſtwiſi. Teate iſſe ja teadwad teiſed, kudda Kriimſilma eñand norel põlwel wanamehhe ſeljatagga miñoga ſalla libbitſes. Seal pallus ta mind ükskord kalla püüdmiſt teñale õppe-

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1160